

BĚSOVÉ

„A když Traanul pozvedl svou zbraň k útoku, všemocná Ajkuwata se poprvé v životě otrásla děsem. Neboť není a na světě nebylo většího boha než Rudého vládce a Paní vod to dobře věděla...“

Úryvek z korullské epopoje Rudá barva krve, šedá barva popela

Je to už dávno, co se mi v lankárském archivu dostala do rukou zajímavá sada svitků, po generace zapadlá v nejhlubších koutech knihovny. Psána na pergamenu, který byl vyroben, jak se později ukázalo, a dost se mi při té příležitosti přitížilo, z lidské kůže. Nedokázali jsme text rozluštit, a jeden za druhým se mí spolupracovníci vzdávali. Ne však já. Cítil jsem, že právě tohle je moje výzva. Tohle je moje poslání. Objevil jsem vymírající kmen v Bílých horách, jenž používal podobný jazyk a s pomocí jejich kmenového staršího Pandžára jsem dokázal jednotlivé části neobratně přeložit. Na svitcích z lidské kůže bylo dílo starší než všechna ostatní v lankárském archivu. Dílo rasy, z níž už dnes mnoho nezbyvá. Pověsti, jejichž název jsem přeložil jako Rudá barva krve, šedá barva popela. Dozvěděl jsem se z nich neuvěřitelné věci o korullské mytologii, a celý svůj život jsem zasvětil pátrání po místech v pověsti zmíněných.

Fňauk Mňákvel, duražinský archeolog

ZROD

Dávno před věky, kdy Velcí povstali ve jménu Lidu, otráasaly světem boje Mocných. Pánové vody, země, ohně a vzduchu bojovali nesmlouvavě o každou píd' Asterionu.

Pán vody Jalarnathal vládl celému západu, kde se rozprostíralo bouřící a věčně nespokojené moře, které strašlivý Pán vod ponoukal ke stále větší nenávisti k ostatním živlům.

Éterická paní vzduchu Marutstrí se proháněla na severu, kde vládl její živel a nebylo místa v její říši, kde by ostrý vichr věčně nezaháněl všechny protivníky své paní.

Děsivý pán ohně Agnirran rozprostíral své plamenné paže na jihu Asterionu. V jeho ohnivě říši bylo ve dne v noci jako ve výhni a ostrý žár sálal odevšad.

Paní země Sthirrastrí ovládala východ Asterionu. Tam, v říši nepoddajného kamene, se tyčily ostré vrcholky skal, jako nože připravené zahubit cokoli nepřátelského, a samy hory děsily svým strašlivým vzezřením.

Čtyři vládci živlů a nekonečné zástupy jejich služebníků, kapitánů, poručíků a vojinů spolu vedli Nekonečnou válku. Síly se přelévaly, spojenectví se střídala rychleji než mrknutí oka. Bojovalo se na povrchu Asterionu, kde se působením bojujících živlů tvořily kontinenty tak, jak vypadaly před příchodem Sedmnáctky. Vznikala i Podzemní říše.

Tehdy, v tom čase nikdy nekončících bojů se událo něco naprosto nepředvídatelného. Ponenáhlu a z vlastního záměru do hry zasáhl Ytrak, jeden ze Sthirrastríných kapitánů. Lstí se mu podařilo získat části Velkých živlů – plamenný vlas Agnirranův, kamenný nehet Sthirrastríin, kapku vody z těla velikého Jalarnathala a záchvěv dechu přízračné Marustrí. Z těchto čtyř nesourodých částí stvořil plod a vložil jej tajně do lůna své sestry Chmunkwy.

Aby Sthirrastrí nic nepoznala, uchýlila se Chmunkwa na Modrý měsíc, v těch časech ještě zcela mrtvý kus kamene, kde také porodila. Její děti byla dvojčata, naprosto nepodobná

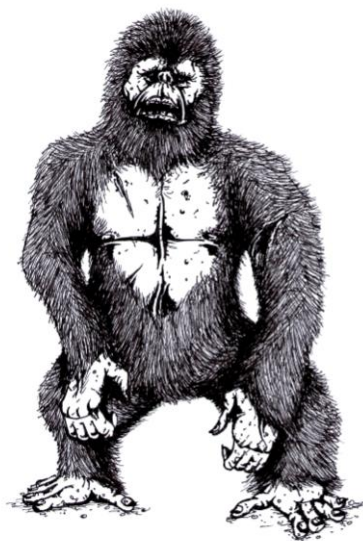
všemu, co dosud vesmír viděl. Stvořeni ze všech čtyř elementů, odnošeni v lůně matky – zástupci života. Chmunkwa si ošklivila svoje živé děti a chtěla je zahubit, Ytrrak jí v tom však zabránil. Došlo k boji, z něhož Chmunkwa odešla poražená a se záští v srdci. Ytrrak děti vychoval, a pojmenoval je - Traanul a Akylstrí – Vykoupení a Naděje.

Rudá barva krve, šedá barva popela, přeložil F.Mňákvel

Samozřejmě, jde o mýtus. Představa o dobách formování světa jako o období válek žvlů je zajisté již přežitá. Stejně tak korullstý mýtus, tvrdící, že prvními živými tvory světa byli, překvapivě, právě oni. I přes značnou vědeckou nevěrohodnost je však úvod Rudé barvy krve, šedé barvy popela velice zajímavý z hlediska starokorullského jazyka, v některých znacích překvapivě podobného staré bedružárštině – Traanul a Akylstrí nemohou být nikým jiným než Torallem a Kyllou, známými z arvedanského mýtu O slepých bozích a narovnáni světa.

Fňauk Mňákvel

BONGORONGO, MRTVÝ DECH

Když Traanul s Akylstrí a svými potomky s konečnou platností ukončili ničivou Nekonečnou válku prastarých mocností a zahnali Pány žvlů do Stínového světa, zbylí kapitáni, známí dnes jako Běsové, se zalekli a prchli, aby se pokusili před novou mocí ukrýt po všech koutech Asterionu a tajně pokračovat ve svém boji proti sobě navzájem, ale hlavně proti nenáviděnému společnému nepříteli – životu.

Záhy však zjistili, že mají ještě jeden problém. Odchod Pánů je zanechal stále slábnoucí, a tak si Běsové museli hledat nový zdroj moci. Víru. A krev jako její důkaz.

Bongorongo patřil mezi Jalarnathalovy kapitány – terorizující Asterion v podobě gigantické vlny, jež smete vše, co se jí postaví do cesty. Jeho nepřítelem na život a na smrt

byla Chmunkwa, se kterou se střetl v bažinách Ryl'ek. Byl to obrovský boj, který opět po letech otrásl samotnými základy země. Trval celé roky, až přilákal pozornost velikého Traanula, který pojal úmysl oba Běsy lapit. Chmunkwa se ale v těžké hodině spojila se svým největším soupeřem – tedy Bongorongem a společně Traanula s vypětím sil odrazili. To však neznamenalo konec jejich nenávisti a Bongorongo se tak hleděl rychle z bojiště vypařit.

Ukryl se ve starém lese Aranyaru. Předchozí boj ho mnohé naučil. Rozhodl se, že než aby se snažil život zničit, bude lepší jej využít. Ostatně k tomuto rozhodnutí došli na konci téměř všichni Běsové. Našel početný národ primitivních opičích lidí, ukrytých před korullskou říší a vybudoval si tu silný kult. Opolidé mu pravidelně přinášeli oběti, občas i nějakého toho korulla. Bongorongo naučil své svěřence základům magie, zejména pak, jak jej, kdyby byl nedejbongorongo poražen, přivést zpět. A pomocí prvních opolidích čarodějů pak začal přivolávat slabší vodní bytosti ze světa stínů a brzy měl v moci velkou armádu jak ze živých, tak z neživých tvorů. Bongorongo začínal plánovat Jalarnathalův návrat.

Chmunkwa Bongoronga dlouho marně hledala, a nebyt jeho přivolávání Pána vod, asi by jej ani nenalezla. Ve chvíli, kdy se jí to podařilo, seznala, že její odvěký nepřítel již příliš zesílil. Společně s Khandurem a Saráštěm vtrhla do Aranyaru, zahubila Bongoronga spolu s většinou jeho přísluhovačů.

Udělala však chybu - nevyhledala opolidi do posledního, neboť několik stovek Bongorongových vyznavačů přežilo a podle rituálu, který jim Běs předtím svěril, se jej pokusili přivolat nazpět. Bez vedení svého pána ovšem nebyli tak úspěšní, jak by si Bongorongo představoval. Místo do monumentálního těla vodního Běsa byla Bongoronga duše neobratným rituálem přinucena vtělit se do těla jednoho z mrtvých opolidí. Bongoronga to neskutečně rozzuřilo, a co nedokonalá Chmunkwa, naplnil teď sám. Ti, kdož mu pomohli zpět na svět, byli zmasakrováni. V opičím těle pak putoval, spolu s armádou, nyní už nemrtvých, opolidí, daleko na sever, do korullského města Nar-Traakran, které vzal útokem a spolu se vším jeho obyvatelstvem zcela vymazal ze světa.

To nemohlo ujít Traanulově a Akylstríině pozornosti. Bohové přišli do Nar-Traakranu, pokořili mávnutím ruky Bongorongovy sluhy a Běsa samotného pak uvrhli do temného žaláře pod Nar-Traakranem.

Rudá barva krve, šedá barva popela, přeložil F.Mňákvel

Hledal jsem dlouho pozici výše zmíněného Aranyaru, ale obávám se, že už leží dávno pohřben pod mořem. Zříceniny Nar-Traakranu podle všeho ale stále stojí v Jižním lese, místech, kde nyní sídlí velký vědec Drik.

Fňauk Mňákvel

Dědeček se tu, podle všeho, mýlí. Podle mých srovnávacích expertíz se Aranyar nacházel tam, kde dědeček předpokládal Nar-Traakran, tedy v Jižním hvozdu, zatímco samotné město musí být tedy podstatněji na sever, vše ukazuje na Džungli padlých stromů. Plánuji expedici, kdo ví, možná tam Běs pořád ještě někde je.

Chezim Mňákvel

Nemějte strach, opičáka sme zmákli. Ragli

Připsáno rukou

Dlouho bloudil po světě další z vodních Běsů, ledový Akcharášť, až byl jednoho dne lapen Akylstrí u pramenů Sarvaspátí. Akylstrí nebyla tak neústupná jako její manžel a bratr Traanul a dala Akcharášťovi na výběr. Buď pomůže Bohům proti svým vlastním bratrům, nebo bude zničen a uvězněn. Proradný Akcharášť se dlouho nerozmýšlel a na nabídku kývl.

To díky jeho pomoci se podařilo natrvalo zabít běsa na Asterionu – ohnivého Falarášťe. A byl to on, kdo zmrazil v severních pláních odporného Neithura. Traanul s Akylstrí byli s jeho službou spokojeni, a aby svého Běsa ještě více posílili, začali podporovat jeho kult v Ghrengu, jednom z význačných přímořských center korullského impéria.

Ale Akcharášť byl vždy falešník a i teď jednal hlavně pro své dobro. Vliv jeho kultu se šířil, často i na úkor kultu Bohů. A Akcharášťovi to nestačilo. Jeho tajné svatyně vznikaly i v samém středu říše a sídle Traanula a Akylstrí – v Korulle. Spojil se s Tzizwramem, jehož impérium mezitím vyrostlo v Tar'Gru a nabídl svobodu i uvězněnému Bongorongovi. Do jeho aliance byla přizvána i Ajkuwata. Právě ta byla příčinou, proč celá akce selhala.

Akcharášť chtěl moc jenom pro sebe, zatímco Ajkuwata byla celou svou bytostí pro přivolání Jalarnathala, Pána vod. Akcharášť však na to nehodlal přistoupit a Ajkuwata, než by spolupracovala na zradě svého pána, sama Akcharášťe zradila Bohům.

Vypukla občanská válka, ale rozhořela se příliš brzy, dříve než Akcharášť plánoval. I přesto, že na jeho straně již stálo mnoho korullů a Tzizwram tlačil na nepřítele z východu, se podařilo, s nemalou Ajkuwatinou pomocí, Akcharášťovu vzpouru potířit. Ghreng byl zničen, a zasypán solí. Akcharášť spoután a uzavřen hluboko v podzemí Tar'Rnor, za černými dveřmi.

Lokace Korully patří mezi málo míst, která jsou nám skutečně dobře známa. Respektive, o kterých jistě víme, kde se nachází – Korulla je dodnes centrem takzvané Říše slepých bohů. Ghreng se patrně nacházel na západ od dnešních Nekonečných hor, možná na pověstném Třetím kontinentu, ležícím nyní pod hladinou moře. Domníval jsem se, že Tar'Rnor je dnešní Perillon, ale zdá se, že jsem se zmylil. Možná Taros? Nebo snad Canthie?

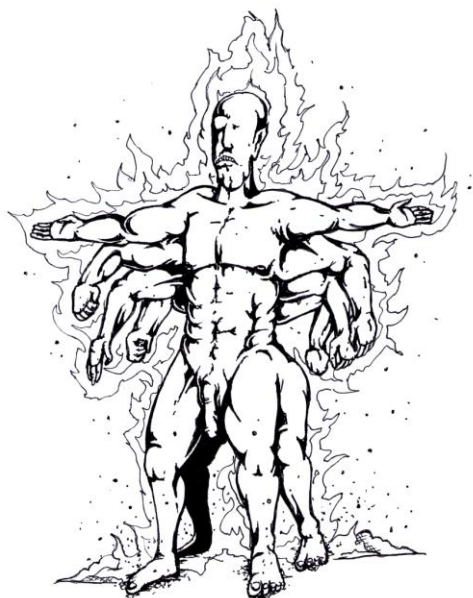
Fňauk Mňákvel

A to ještě nebyl konec všemu utrpení.

Výbuchy rozbily černé dveře a probudily to, co za nimi po věky spalo. Žár ohně vystřídal mrazivý chlad. Prastarý tvor z dob krutých korullů byl po dlouhých tisíciletích opět na svobodě...

Zbyněk „Gilgalad“ Holub, Snad v příštím životě..., DD 01/2007

WHURMHÁŠŤ, OHŇONOŠ

Mnohoruký Whurmhášť, Agnirranův šampion si po pádu Pána ohně se svým osudem příliš těžkou hlavu nedělal a nadále, jak byl již po tisíciletí zvyklý, pálil vše, na co narazil. Dostal se do několika ošklivých bojů s Desráštěm, od těch dob je Běs-strom na levé polovině těla nezhojitelně spálený. Není proto divu, že při takovém hlučném počínání si uprchlého Běsa záhy všimli Bohové.

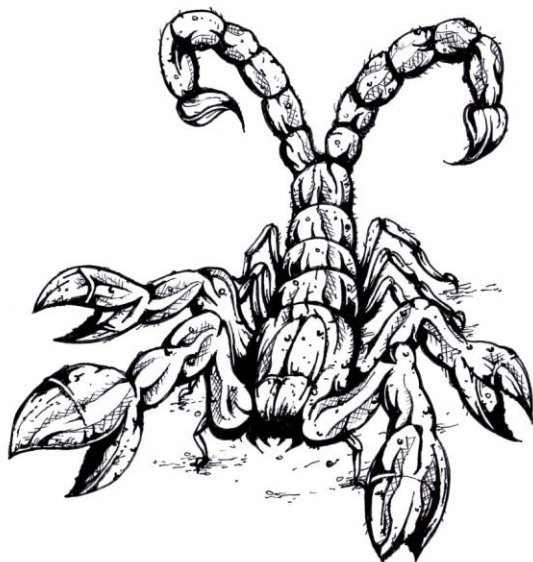
Traanul Whurmháštěm mrštil do mělkého moře v oblasti Sreg'leny, které se v tu ránu vypařilo. Whurmhášť utrpěl strašlivý šok a s výkřikem, který severním obzorem, zmizel navždy z povrchu Asterionu.

Rudá barva krve, šedá barva popela, přeložil F.Mňákvel

Zajímavé. Dříve jsme měli za to, že většina korullů, jak si říkali, byla s příchodem Sedmnáctky vyhubena. Nyní se ale zdá, že spoustě z nich se podařilo uprchnout, například právě do okolí Thurgu. Održeni od svých původních bohů, vrátili se k uctívání prastarých démonů. A já si jen říkám, zdali nás staří korullští bohové neměli jen chránit před něčím starším a odpornějším. Korullové v okolí Thurgu dnes uctívají jakéhosi Whurmháště. Ten byl, alespoň soudě podle toho, co mi sami korullové řekli, před tisíci let poražen a zahrán, ale jim se podařilo přivolat jej zpět. Pro teologa jistě zajímavý oříšek. Připadají si zrazeni Slepými bohy, a proto volají na pomoc jejich, chápu-li legendu dobře, nejzavilejší nepřátele? Tak či onak Whurmhášť je strašlivá bytost. Myslím, že v tuto chvíli by nebylo moudré, kdyby se o existenci jeho a dalších jemu podobných dozvěděl Khar. Ne, určitě by se to neměl dozvědět...

Úryvek z deníků Zantura Modrého

TZIZWRÁM, PÍSEČNÝ OSTEN

Tzizwrám, patřící mezi přívržence Sthirrastrí, po jejím pádu odešel do vyprahlé planiny Sfarogu. Našel tu stále ještě svobodné lidi, nezotročené mocí korullů. Rozhodl se je ušetřit a použít je jako zbraň ve válce s korully a jejich božskými vládci.

Uměle vytvořil zvláštní symbiózu mezi tvory, kteří jej inspirovali při tvorbě vlastního hmotného těla – štíry, a svými uctíváči. Vznikl zvláštní národ štířích jezdců – dva, tak rozdílné, organismy, a přitom ani jeden bez druhého nemohl přežít. Štíří jezdcí pod Tzizwrámovým strašlivým dohledem vybudovali město Tar'Grer, a v něm sofistikovaný systém bran, který by Tzizwrámovi umožnil přivolat Sthirrastrí zpět do přírodní úrovně.

Traanul a Akylstrí dlouho přehlíželi Tzizwrámovu snahu. Také proto, že jejich zrádný spojenec, Akcharášť, dodával Bohům zprávy, v nichž je oba uklidňoval, přesvědčoval, že Tzizwrám není nebezpečný. Kromě toho, korullští Bohové byli až příliš zaměstnáni aktivitou ostatních Běsů, nadále škodících celosvětové korullské říši.

Kalich trpělivost přetekl, když se Tzizwram pokusil, neúspěšně, přivolat svoji paní. Obřad překazili korullové, avšak ne ti ve službách Traanulových, nýbrž korullové věrní Akcharášťovi, neboť Rampouch si ani v nejmenším nepřál, aby se Sthirrastrí byl jen palcem u nohy dotkla ještě někdy asterionského povrchu. Akcharášť narušil obřad šikovně, a ačkoli jej Tzizwram, věren zrádné povaze Běsů podezřival, nadále plnil podmínky vzájemného spojenectví.

Záhy však korullové zjistili míru Akcharášťovy zrady a tvrdě proti němu vystoupili. To byl signál pro Tzizwrama, aby zahájil ofenzivu se svými štířími jezdci.

Obávaní nájezdníci se stali postrachem východních provincií, vždy udeřili a beze stopy zmizeli. Tzizwram mezitím v bezpečí v Tar'Greru připravoval přivolat Sthirrastrí na druhý pokus.

Akcharášť byl ale poražen a veškerá vojenská síla korullského impéria se nyní opřela do obran Tar'Greru. Město uprostřed Sfarogu vidělo jednu z největších a nejkrvavějších bitev Asterionu.

Když Tzizwram poznal, že rituál nestihne dokončit, raději opustil přírodní úroveň, prošel branou a skryl se v útočišti, jež si vybudoval ve Stínovém světě.

Traanul a Akylstrí bránu nenechali nepovšimnutou a zapečetili ji. Tzizwramův úkryt se tak proměnil ve vězení, kde je Písečný osten uzavřen. Navždy

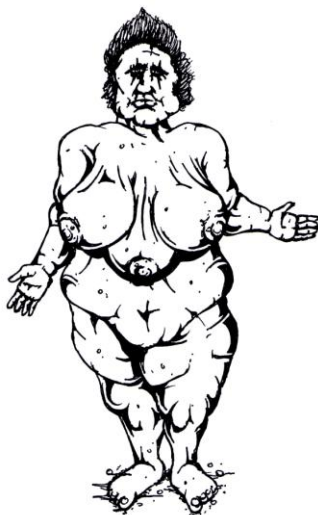
Rudá barva krve, šedá barva popela, přeložil F.Mňákvel

Je tam zavřenej. Snad už navždycky.

Smrtihlav

Tar'Grer? Je zvláštní, že dědeček se nad tímto místem nezamýšlí. Já ovšem mohu hrdě prohlásit, že jsem to místo navštívil s výpravou Kirbega Žlutého. Dnes se jmenuje Targent, ale vypadá stále téměř jako v dobách štířích jezdci. Tam jsem poprvé uvěřil, že Běsové nejsou jen korullská povídačka. Již brzy se tam vracím, kdo ví, třeba mezitím Kirbeg objevil samotného Tzizwrama!

Úryvek z deníku Chezima Mňákvela

Chmunkwa dlouho pronásledovala Bongoronga. A spolu s ním také uštědřila porážku samotnému Traanulovi. Nemohla se proto divit, že se po Bongorově pádu stala Traanulovým prvořadým cílem. Úspěšně se skrývala celá staletí, zatímco Traanul pochytil či vyhnal většinu ostatních Běsů.

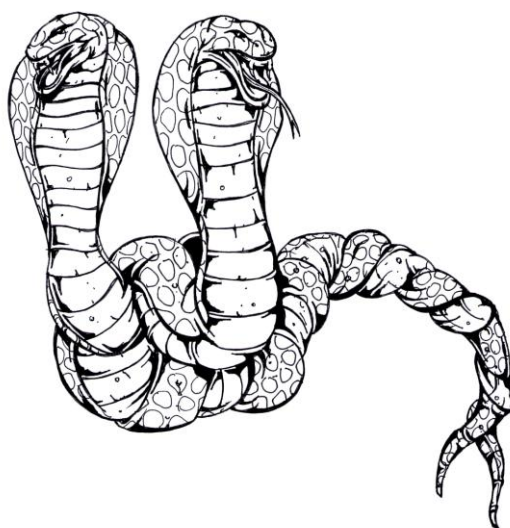
Nakonec byla Chmunkwa považována za posledního svobodného Běsa – ne zajatce, ne vyhnance, ne Traanulova sluhu. Traanul se tentokrát, na rozdíl od bojů s některými jinými Běsy, obtěžoval zúčtovat s Chmunwkou osobně. Koneckonců, vždyť to byla jeho a Akylstríina matka. Matka, která je chtěla zahubit. Nakonec ji dostihl na břehu Velkého oceánu. Boj byl vyrovnaný a nejednou se zdálo, že Chmunkwa znovu vyhraje. Podařilo se jí Traanula povalit a už už ho rdousila, když se svému manželovi na pomoc od severu přirátila rozlícená Akylstrí.

Po, pro oba Bohy, značně vyčerpávajícím boji tak svoji vlastní matku vyhnali do Světa stínů. Avšak stín zůstal i na srdci Traanula a Akylstrí. Byť je Chmunkwa navždy pryč, je to jediná bytost, která kdy byla s to Bohy porazit a vzbudit v nich strach.

Rudá barva krve, šedá barva popela, přeložil F.Mňákvel

Chmunkwa se od Whurmháště tolik liší a přitom je mu tolik podobná. Není divu, že oni a jejich uctívači mezi sebou neustále bojují, zdá se, že jak běsové, tak korullové, které pokřivili, bojem žijí. Kdyby byla moc obou Běsů využita v součinnosti, těžko si představit, co všechno by dokázala napáchat...

Úryvek z deníků Zantura Modrého

Ogorwa se, na rozdíl od jiných, nikdy nesnažila o marný odpor proti vládě korullských Bohů. Ne, dvouhlavý had se na stranu života přidal ještě před koncem Nekonečné války. Vzbudila tak obrovskou zášť své paní Marutstří, neboť, než přijala plazi tělo, patřila Ogorwa mezi éterické služebníky Paní vzduchu. Podobně jako Ragrašť a Sarášť, již přísahali Přítelkyni života pomstu.

Tito dva Běsové Ogorwu vystopovali a zahubili. Každou její hlavu ukryli na jiném místě a tělo spálili. Traanul s Akylstří však dokázal urnu s popelem Běsům uzmout. Pokud by se podařilo najít Ogorwiny hlavy, mohla by Přítelkyně života znovu okusit přírodní úroveň. Do té doby však bude stále trpět ve světě Stínů, kde si ji už určitě nalezla mstivá Marutstří.

Rudá barva krve, šedá barva popela, přeložil F.Mňákvel

Soudě podle pověsti je jasné, že se Ogorwin popel pravděpodobně nachází v Korulle. Otázkou je, kde by mohly být ukryty relikvie, jež vejdou ve známost jako Ogorwiny hlavy. Sarášť byl uctíván, jak se mi podařilo vypátrat, i nedaleko Lankáru, při Sarvaspátí. Pokud bych našel jeho svatyni, je, myslím, velká šance, že bych obě i jednu z Ogorwiných hlav. Druhá bude patrně v nějakém typickém Ragrašťově útočišti, ale kde by to mohlo být, to nemám tušení.

Fňauk Mňákvel

Tato obří hadí hlava byla nalezena daleko na východě v nunmejské poušti. Její stáří je odhadováno na, a teď považte, osm tisíc let! Pochází tedy patrně někdy z dob stvoření světa.

Průvodce boševalského Muzea kuriozit

Khandur byl v závěru Nekonečné války jedním z frontových kapitánů, bojujících proti silám života. I to je jeden důvodů, proč byl, ještě v průběhu války, lapen Akylstrí. Jenom včasná Sarášťova pomoc, který se vždy objevoval tam, kde jej bylo třeba, zabránila konečnému vyhnání Řinčícího d'ábla z Asterionu. Ten na oplátku pomohl Chmunkwě právě spolu se Sarášťem v honu na Bongoronga.

Khandurovi ovšem úspěch trochu stoupl do garenové hlavy. Vlastně by se dalo říci, že Khandur zešílel. Čelní útok, byť mocného, ale stále jen jednoho jediného, bojovníka na Korullu bude navždy patřit mezi největší neúspěchy Běsů v marné válce s Bohy. Traanul statečně bojujícího Khandura zajal, a aby pohany a porážky Běsů nebylo dost, podařilo se mu Řinčícího d'ábla zlomit a přetáhnout na stranu Bohů. Khandur se poté začal věnovat lovu svých bývalých soukmenovců.

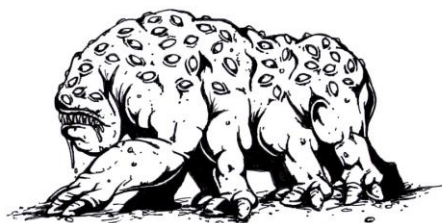
Podobně jak v Akcharášťově případě vznikl postupem času Khandurův kult, který se rozmohl ve východních oblastech říše, teprve nedávno připojených. V úrodné nížině okolo jezera Ask'Swek vyrostlo město Nar-Khandur.

Khandur stojí teď už mnoho staletí věrně po boku Traanulově.

Rudá barva krve, šedá barva popela, přeložil F.Mňákvel

Jakousi náhodou mi padl do rukou i raně Arvedanský dokument, který poněkud upravuje dědečkovu mínění, jenž prosazoval teorii, že Khandur bojoval po boku slepých Bohů proti Sedmnáctce. Pravda je nejspíše někde úplně jinde. Jak vyplývá z onoho dokumentu – Legendy o potopě, byl jakýsi Khan-Dúr jediným z původních "bohů", kteří se v boji přiklonili na stranu Sedmnáctky. Khan-Dúrovo panství prý bylo na oplátku ušetřeno potopy, a je proto možné, že, někde za devatero horami, vládne jeden z korullských Běsů dodnes.

Chezim Mňákvel

Běs Podzemní říše, to byla Giy. Vzdáleně připomínající obávaného korsana. Dlouho působila skrytě, schovávala se před Bohy i před ostatními Běsy, zatímco v tichosti, avšak jako houby po dešti vyrůstaly orčí, trpasličí nebo kadaří kulty vyznávající temnou šelmu. V té době nebyl velký rozdíl mezi uctíváním Bohů nebo Běsů, tak či onak tekla krev proudem.

Giy v tichosti Podzemní říše několikrát unikla z léčky přichystané Bohy či ostatními Běsy. Nebylo to pouze výjimečnými dovednostmi Giyinými, ale v nemalé míře též dobře maskovanou Ytrakovou podporou.

Giyiny úniky dokázaly rozzuřit Traanula k nepřičetnosti, a tak, poté, co se vypořádal s Hašterem, uspořádal proti Podzemní říši nevídaně masivní tažení, jemuž velel Řinčící d'ábel. S Ytrakovou pomocí však opět Giy na poslední chvíli unikla, a i když byla většina jejích kultů potřena, obrovské spletené území Podzemní říše nebylo zdaleka celé pacifikováno.

S Khandurovým odchodem útoky Giyiných přívrženců, mezi kterými se objevovalo čím dál více korullů, narůstaly, až se Traanul do čela dalšího tažení postavil osobně, přísahaje strhnout Giy celou Podzemní říši na hlavu, když bude muset. Skutečně, nad největšími ohnisky odporu bezohledně strhával čtverečné kilometry stropů jeskyň a napáchal tak nedozírné škody. Až objevení Chmunkwy ho přinutilo odtáhnout, zanechávaje na místě Khandura se silnými jednotkami. Naštěstí se zdá, že po Traanulově výpravě už je Giy definitivně poražena.

Rudá barva krve, šedá barva popela, přeložil F.Mňákvil

Giy nikdy poražena nebyla. Chytře jsem ji poradil, aby se nadále i se svými věrnými ukrývala. Díky mým radám dokázala přežít útok Sedmnácti bohů. Musel jsem nadlouho odejít na povrch, ale věrné Giy jsem zanechal úkol. A splnila ho svědomitě, tak jak jsem od vždy poslušné přítelkyně čekal. Když jsem se konečně vrátil do mé milované Podzemní říše, čekala tam už armáda, kterou pro mě Giy vybuodovala.

Ytrak, Pán Asterionu

Nejbližší pobočník veliké Marutstří si jako svůj první cíl, už na konci Nekonečné války určil potlačení zrádné Ogorwy. Spolu s aktivním Sarášťem ji našli a potrestali, ale vystavili se tím hněvu Bohů.

Zatímco Sarášť se na čas stáhl pod zem, Ragrašť dále škodil rychlými údery v říši. Vždy byl pryč, ještě než se Traanul nebo Akylstří, stačili objevit, a vždy za sebou zanechal tisíce mrtvých a města v rozvalinách.

Korullští Bohové, vědomi si nebezpečnosti svého nepřítele, rozhodli se pro léčku. Opustili hlavní měst Korulla, tváříc se, že vyrazili lapit Ajkuwatu. Ragrašť si byl dobře vědom, že může jít o léčku, proto oba Bohy dlouho sledoval, než uvěřil v pravdivost jejich záměru. Po měsících čekání však přece jenom udeřil. V Korulle už ale na svého bratra čekala trojice Akcharášť, Khandur a Desrášť. Bitva byla náročná, neboť Ragrašť byl daleko mocnější, než každý jeden z nich, ale nakonec jej tři pomocníci Bohů přemohli.

Traanul se záhy vrátil do Korully s jediným cílem - zúčtovat s Běsem, který způsobil tolik zkázy veliké korullské říši. Nakonec se rozhodl svého protivníka kouzlem přetvořit, aby už více nemohl škodit. Nechal jej chodit světem, ale spoutaného mocnými zaklínadly, a svoji činností už mohl přinášet jen užitek, nikdy ne zkázu.

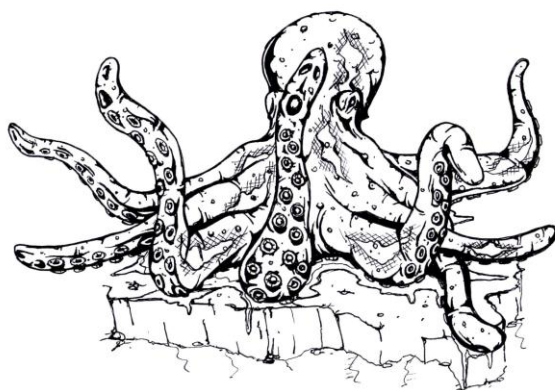
Rudá barva krve, šedá barva popela, přeložil F.Mňákvel

Když přišlo Sedmnáct bohů, putoval Asterionem ještě Velký víchř spoutaný. Mocný Siaron jej osvobodil, pod podmínkou, že pomůže svrhnout krutou korullskou vládu. Velký víchř souhlasil a i s jeho pomocí byli konečně korullové poraženi. Ale Velký víchř nechtěl

v ničení ustát, a tak nemohl Pán vichrů Siaron udělat nic jiného, než jej vyhnat za hranice našeho světa. Proslýchá se, že Velký vichr byl spoután do stříbrného orlího pířka. Děkujeme Siaronovi za jeho zázraky!

Úryvek z arvedanské mše

AJKUWATA, VÍR ZLOBY

Ajkuwata byla členkou společenství vodních Běsů proti Bohům, avšak, poté, co zjistila skutečné plány vůdce spiknutí Akcharáště, postavila se proti němu a sama Bohům společenství zradila a postavila se v boji na Traanulovu a Akylstríinu stranu.

Ihned po boji však dala jasně najevo, jak si ke korullským vládcům stojí, neboť obrátila a zaútočila na oslabenou Akylstrí ve chvílích, kdy Traanul s Khandurem byli oba příliš daleko, aby mohli pomoci. Akylstrí se však podařilo ubránit a prchnout. Ajkuwata pak na krátký čas ovládla Korullu. Ostatní Běsové, kteří ještě nebyli pochytáni, zvedli hlavy. Sarášť se vrátil z podzemí, Hur napadl říši od severu, poprvé po dlouhé době se veřejně prohlásila i Chmunkwa. Tentokrát to byl Desrášť, kdo se musel skrývat před honem Běsů.

Jenomže, jak už to tak bývá, Běsové nepovstali, aby svorně bojovali proti Traanulovi a Akylstrí. Už během deseti let zaútočil Hur na Korullu, dobyl ji a Ajkuwatu vyhnal. I Chmunkwa dávala znát záslusk na korullský trůn. Běsům už dávno nešlo o moc pro svůj živel, příliš se přizpůsobili přáním svých věřících. Teď chtěli moc jenom pro sebe.

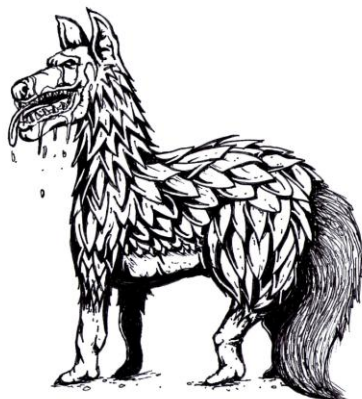
Nakonec to byl Sarášť, kdo prchající Ajkuwatu srazil do kolen – zajal ji a vydal Traanulovi za slib neútočení. Traanul s Ajkuwatou naložil tak, jako s dalšími zajatými Běsy – kouzly ji oslabil, spoutal a uvěznil, tentokrát do hrobky hluboko v jícnu činné sopky, kde bude Vír zloby stále slabší a slabší...

Rudá barva krve, šedá barva popela, přeložil F.Mňákvel

Těžko hádat, kde se dnes nachází onen tajemný jícen sopky, o němž se v legendě mluví, neboť svět, jak existoval v těch dobách, již neexistuje. Pokud si ale dovolíme odvážnou myšlenku, že nějakí Běsové skutečně existovali a byli tak mocní, jak legenda tvrdí, musíme si též uvědomit nebezpečí, že Ajkuwatina hrobka nyní leží třeba i někde na hlubokém mořském dně, kde, přirozeně, je vodní Běs nejmocnější...

Fňauk Mňákvel

HUR, KRVAVÁ MORDA

Hur, Běs krve se zpočátku držel raději dále veškeré dění. Jako stvoření ze tří elementů se až nebezpečně blížil tomu, čemu ostatní nadávali „život“. Vždy ale dokázal být tam, kde pro něho číhala nějaká šance.

Ukryl se v severních krajích a korull po korullovi, město po městě nenápadně přebíral Bohům věřící. Jeho chování nezůstalo nepovšimnuto, ale Traanul a Akylstrí se rozhodli ještě chvíli bavit jeho marným konáním.

Když se Ajkuwata zmocnila Korully, ucítil svoji šanci. Vykládal pád hlavního města, jako pád Bohů a na svou stranu získal mnoho uctíváčů. Když takto rozmnožil své přívržence, obsadil všechny severní provincie a začal postupovat k jihu.

Postup jeho vojsk byl přesně takový, jako Hur sám – krvavý. V rituálech, jež měly posílit jeho schopnosti pro nadcházející boj s Ajkuwatou, byly prolity hektolitry rudé tekutiny. Puch mrtvých stoupal nad krajinou, kterou protáhly Hurovy hordy.

Hurovi se jeho záměr podařil, zaútočil na Korullu a relativně snadno ji dobyl, byť Ajkuwata stačila prchnout. Hur se však v Korulle dlouho neohřál, záhy ho odtud vyháněl nový vládce – popelavý Sarášť.

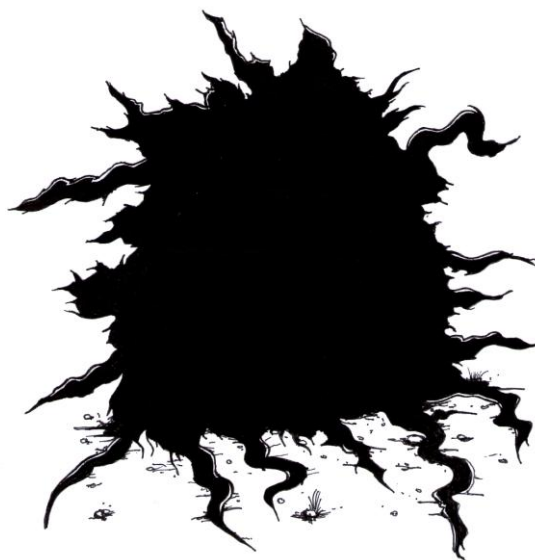
V té době se Hurova terorem vydržovaná říše rozpadla, korullové se pomalu odkláněli ke starým Bohům, Traanulovi a Akylstrí. Ti, jakoby čekali jen na signál, že víra v ně je opět silná, sami, bez vojska, vstoupili do Korully.

Hur cítil, že má horkou půdu pod nohama, prchl tedy tam, kam dříve Sarášť – do podzemí. A to byla jeho fatální chyba. Někdo na něj tou dobou v podzemí totiž už čekal – Ytrrak. Se smrtí krvavého Běsa vzniklo Krg'Rdno – krvavé jezero, jeden z divů Podzemní říše. Hur, jako Běs, nemohl zemřít, nicméně jeho duše skončila v zářivé kleci v Ytrrakově útočišti ve Stínovém světě, a zdá se, že Ytrrak nemá nejmenší zájem Hura vypustit zpět do světa...

Rudá barva krve, šedá barva popela, přeložil F.Mňákvel

Poznámka – Krvavé jezero – zjistit více

Chezim Mňákvel

Hašter si nikdy nevytvořil pevné dominium, jemuž by vládl, zaměřoval se spíše na podzemní kultury, vyrůstající v městech po celé říši, dokonce i v samotné Korulle. V letech po skončení Nekonečné války se několikrát střetl s Tzizwrámem, nakonec ale oba soupeři na své vzájemné půtky zanevřeli, Tzizwram odešel do Tar'Greru a Hašter se stáhl do ústraní.

Neustále však zevnitř podkopával stabilitu korullského impéria. Na vrub jeho uctívaců připadalo množství vzpour otroků, stejně jako občanských válek mezi jednotlivými korullskými městy. Traanul s Akylstrí dlouho nemohli odhalit, kdo za tímto rozvracečstvím stojí, zčásti i proto, že Hašter kolem sebe šířil auru mysticismu a ukrýval se na temných místech, která přímo souvisela s jeho podstatou.

Akylstrí odhalila Haštera v podstatě náhodou, když ve městě, kde právě dlela, vypukla dlouho připravovaná vzpoura. Právě ta ji přivedla na Hašterovu stopu. Stín se však dlouho ukrýval, mátl svou pronásledovatelku. Ve chvíli, kdy Akylstrí konečně objevila Hašterův úkryt, byl již Běs dávno pryč.

K honu na Haštera se přidal i Traanul, a spolu s Akylstrí jej i přes mnohé nastrojené léčky vystopovali a spoutali. Místo Hašterova vězení je dodnes prodchnuto jeho temnou podstatou, a i za poledne tam vládne neproniknutelná noc.

Rudá barva krve, šedá barva popela, přeložil F.Mňákvcl

Těžko říct, kde by mohlo být takzvané Hašterovo vězení ukryto, neboť na světě je stále spousta míst, kam patrně lidská noha nevkročila. Nicméně ve mně se pomalu rodí myšlenka, že korullský palác, kde prý je Hašter vězněn, by mohl být ukryt v zemích na západ od Držav. Slyšel jsem o jednom místě, kde stromy vyrůstají přímo z mořských vod, a kde se

prý nad jejich korunami vznáší ve dne i v noci zlověstný stín. Mohlo by právě tam být jedno ze ztracených korullských měst?

Fňauk Mňákvel

Poněkud zlověstným znamením je objevení jakýchsi kultů v Lese padajících stínů. Dostali jsme se s nimi do konfliktu v průběhu jedněch z vykopávek. Zdá se, že působí jak na našem území, tak v částech lesa, ovládaných tarosskými. Jejich znakem je „temné slunce“ – černočerný kruh, z něhož vyběhá dvanáct krátkých ramen. Podobný znak jsme objevili vytesaný do několika stél na vykopávkách, kde bylo „slunce“ vybarvováno krví. Mám za to, že byl symbolem Běsa Haštera. Pokud ano, jsou tito dnešní sektáři následovníky jeho starých přívrženců? A pokud skutečně uctívají Haštera, neznamena to, že se už vrátil nebo brzy vrátí ze zapomnění? Hrůza jenom pomyslet. O těch kultistech se dozví Noční stíny.

Úryvek z deníku Chezima Mňákvela

NEITHUR, CHOROBNÝ ČERV

Chorobný červ se dlouhá léta zdržoval pod zemí. Šířil epidemie mezi orky, decimoval nemocemi populace kadarů, a, na rozdíl od dalších Běsů, dlouho nepřišel na chuť nějakému uctívání. I přesto místy vznikaly kulty Chorobného červa. Byly to podivné společnosti podzemních tvorů obsypaných vředy, dobrovolně se mrzačících, doufaje, že se tam připodobní mocnému Běsovi. Neithur ovšem mezi svými uctívající a bezvěrci rozdílů nedělal a žádný smrtelník si v jeho zhoubné přítomnosti nemohl být jistý přežitím. Po staletích se Podzemní říše Neithurovi omrzela, a tak se rozhodl, že nastal čas pro velkolepý návrat na povrch.

Nevybral si však nejvhodnější dobu. Pod Asterionskou oblohu se vrátil naneštěstí právě v okamžicích, kdy Akcharášť, Rampouch, přeběhl na stranu korullských bohů a zoufale se potřeboval vrtkavému Traanulovi nějakým způsobem zavděčit. Neithura objevil záhy, jen co puch vynořivšího se Chorobného červa naplnil kraje daleko na sever od nejzazších korullských výsep.

Akcharášť neváhal a Neithura navštívil. Neithur Rampoucha napadl a v nastalé bitvě se Akcharášťovi podařilo Chorobného červa porazit. Neithur, Chorobný červ byl poté

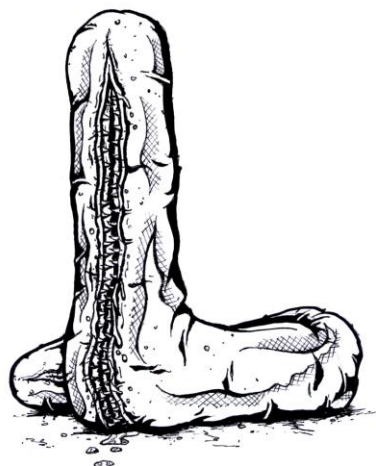
Akcharáštěm zmražen do veliké hory ledu, a ta ukryta v jeskyni na pomezí Podzemní říše a Severních provincií.

Rudá barva krve, šedá barva popela, přeložil F.Mňákvel

Víme ze zpráv severských barbarů, že i v zemích věčného ledu se nacházejí trosky korullských měst a všelijaké další stopy dávné existence jejich impéria. Otázkou je, jak daleko na sever od těchto měst se nachází jeskyně označená v Rudé barvě krve, šedé barvě popela. Neboť tam, kde bych ji předpokládal, již nežije nic. Tedy kromě, a to je vpravdě zajímavé, krollich potomků prastaré rasy.

Fňauk Mňákvel

SARÁŠŤ, POPELEC

Sarášť patřil během existence korullského impéria k neaktivnějším Běsům. Vždy stál hlavně na vlastní straně, byť se občas spojoval s dalšími Běsy nebo i Bohy.

Během Nekonečné války byl znám jako jeden z nejlstivějších velitelů dvojího původu (neboť Sarášť je dílem služebníkem Marutstrí a dílem potomkem Sthirrastrí). Jako takový to nikdy neměl ve společnosti jiných „čistých“ běsů jednoduché, ale díky svému lstivému myšlení a pověstné dávce štěstí se vždy dokázal prosadit.

Ještě během Nekonečné války se vyznamenal hrdinskou záchranou zajatého Khandura, který ještě dlouho poté cítil k Popelcovi daleko větší úctu, než bylo mezi Běsy obvyklé. Nedlouho po skončení války pak Sarášť vystopoval zrádnou Ogorwu a spolu s větrným Ragraštěm ji tvrdě ztrestal.

Tento čin neušel Traakulově pozornosti, a tak se Sarášť prozíravě na dlouhá léta stáhl do Podzemní říše, kde si, jako vůbec první z Běsů, rychle vybudoval vlastní silný kult. Brzy

však opět zasáhl do dění na povrchu, když spolu s Khandurem pomohl Chmunkwě porazit Bongoronga.

Traanul si byl vědom Sarášťových úspěchů a na povrchu jej nemilosrdně pronásledoval. Když navíc Popelec zjistil, že Bongorongo je opět naživu, raději se stáhl zpět do podzemí.

Tam si musel svoji pozici znovu těžce vydobýt, neboť v Podzemní říši se s tichou Ytrakovou podporou rozmáhal vliv Giy. Po několika velkých bitvách mezi Sarášťovými a Giyinyými uctívači navštívil Popelce v jeho sídle Ytrak a nabídl mu dohodu – Sarášť dostane s Ytrakovou pomocí možnost vládnout na povrchu, ale z dění v podzemí se stáhne. Sarášť s návrhem souhlasil.

Strávil dlouhá léta čekáním v nejzapadlejších koutech Podzemní říše, než jej Ytrak informoval, že konečně nastal ten správný čas. Impérium se rozpadalo, na trůnu v Korulle už neseděl obávaný Traanul, ale Krvavá morda Hur.

Sarášť vystoupil na povrch a s pomocí Giyiny armády, kterou mu Ytrak propůjčil, uzmul Hurovi Korullu. Už v době Sarášťova nástupu ovšem znovu rostl vliv Traanula a Akylstrí v říši. Zdálo se, že korullští bohové odpočívali v ústraní, dokud se lid, jenž se od nich odvrátil, s prosbou neobrátil zpět. Sarášť viděl, že proti Bohům Korullu dlouho neudrží, Ytrakova pomoc najednou nepřicházela, pokusil se tedy o zoufalý skutek.

Vystopoval mocnou Ajkuwatu, pokořil ji a nabídl Traanulovi výměnou za svoji svobodu. Traanul Ajkuwatu převzal, dohodu však nedodržel a Sarášťe uvěznil na dno zamrzlého moře.

Rudá barva krve, šedá barva popela, přeložil F.Mňákvcl

Objekt je dlouhý asi deset metrů, připomíná obrovského šedého slimáka s chřtánem po celém těle. Jeho kůže je tenká, jakoby pergamenová, prorazit ji ovšem, zdá se, mohou pouze magické zbraně. Bytost je omráčena a spoutána mnoha druhy magie, pravděpodobnost úniku: minimální.

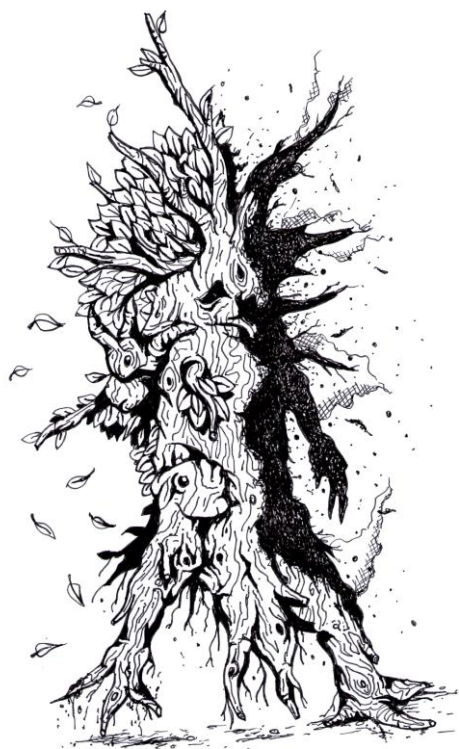
Přísně tajná zpráva pro krále Waldena er Gwendor

Požádali mě o pomoc, objevili to v nějakém rozpadlém chrámu ukrytém v Obřích horách. Vypadalo to mrtvé, ale jak se ukázalo, bylo to jen katatonické. Rozpoznal jsem bytost ze starých časů, poznal jsem nekonečnou moc a zlobu, která v jejím těle dřímá. Varoval jsem Almendořany, že si zahrávají s něčím, co nemusejí zvládnout...

Alwarin Bílý

Tam v tom hradě? Ani vědět nechci, co tam rudopláštníci dělají. Jediný co vim, že tady je už několik let pěkně podivný počasí, to vám řeknu...

Slova storabského nevolníka z okolí hradu Periculator, toho času v držení almendorských vojsk

Jediným běsem života, jenž přežil Nekonečnou válku, byl Desrášť. Z přesvědčení stál vždy věrně na straně Traanula a Ajkylstrí, byť s jejich rozhodnutími často nesouhlasil. Pochytání zbylých Běsů bylo pro Desrášťe smyslem existence.

Krátce po Nekonečné válce se dostal do několika ošklivých střetnutí s Ohňonošem. Whurmhášťovi se podařilo Stromovce porazit, a kdyby nezasáhl Traanul a Whurmhášťe nezničil, patrně by Ohňonoš své dílo dokonal. A jenom včasná pomoc veliké Akylstrí zabránila, aby Desrášť popáleninám podlehl. I tak se ale od těch dob Stromovcova levá polovina černá nevyléčitelnou spáleninou.

Desrášť se zúčastnil boji s Ragrašťem v Korulle, kde mu po boku stál Akcharášť a Khandur. Stromovec těm dvěma nikdy příliš nevěřil. Podle Desrášťova názoru se až příliš lísal do Traanulovi přízně.

Možná i díky této nedůvěře se Desrášť tolik vyznamenal při potlačování Akcharášťova spiknutí. Po Akcharášťově zradě Stromovec ještě ostřeji sledoval Khandurovou počínání, zaslepen silnou záští a snad i žárlivostí.

Je zajímavé, že mezi Desrášťovi uctívače patřili spíše otroci, než korullové, ale zároveň je třeba říci, že Stromovce to pranic nezajímalo, neboť jeho jediným posláním byla věrná služba Traanulovi.

Desrášťovou pozicí velice otrásl pád Korully, kterou ovládla nejprve Ajkuwata, poté Hur a následně Sarášť, zatímco Traanul a Ajkylstrí zdánlivě zmizeli ze světa. To byly pro Stromovce těžké časy. Role se totiž obrátily, a zatímco donedávna byl Desrášť tím, kdo pátral po přeživších Běsech, v tuto chvíli se stal lovnou zvěří.

Znesváření Běsové si ale nedokázali své pozice udržet příliš dlouho, a tak to byl opět Desrášť, kdo, po Sarášťově úprku, slavnostně předal Korullu zpět do rukou Bohů.

Rudá barva krve, šedá barva popela přirozeně nemluví o tom, co se s Desráštem stalo po vpádu Sedmnáctky. Podle mého názoru je však zjevné, že tak loajální služebník Slepých bohů, jako byl Desrášť, musel být Sedmnáctkou eliminován. Kde je ale Desrášť nyní, to bohužel netuším.

Chezim Mňákvel

YTRRAK, ZLATONOŠ

Ytrrak, samolibý a sobecký už v dobách Nekonečných válek, kdy byl nejschopnějším, ale také nejsvéhlavějším z Sthirrastríiných kapitánů. Byl to Zlatonoš, kdo rozhodl o osudu Nekonečné války, když zachránil Traanula a Akylstrí před smrtí z rukou Chmunkwy. Koneckonců, byl to také právě Ytrrak, díky jehož lsti přišli oba Bohové vůbec na Asterion.

Ytrrak se nikdy netlačil do popředí, vždy raději ovládal ostatní z pozdálí. Přitom jeho zásahy vždy radikálně ovlivnily situaci na Asterionu. Chytře se zbavoval jednoho nepřítele za druhým. Mnoho Běsů, včetně Matky z hlíny, bylo lapeno díky Ytrrakovým informacím, chytře a nenápadně podstrčeným Traanulovým a Akylstríiným služebníkům. Byl to Ytrrak, kdo ponoukal Saráště k návratu na povrch, který se Popelci stal ve výsledku osudným. A byly to Ytrrakovy lži, které přesvědčily Ragraště k fatálnímu útoku na Korullu. Na druhou stranu, Giy by bez Ytrrakovy pomoci zajisté nemohla tak dlouho odolávat náporu Khandurových a Traanulových útoků.

Ytrrak dlouho věřil, že vděčnost za záchranu života zabrání Traanulovi a Akylstrí Zlatonoše pronásledovat. Sázel též na svoji schopnost působit nenápadně, v pozadí věcí, věříc, že tak unikne pozornosti. Dlouho se mu to dařilo.

Ale i Ytrrak přecenil své schopnosti, když se sám vydal za Khandurem, přesvědčit Řinčícího ďábla, aby Traanula zradil. Jenomže to tvrdě narazil. Nejenže Khandur zradit odmítl, dokonce se na Ytrraka vrhl, zajal jej a předal svému pánu.

Traanul a Akylstrí, vědomi si obrovského nebezpečí, které pro ně Ytrrakova existence znamenala, zvolili nejobtížnější, ale zároveň nejdefinitivnější možné řešení, a rituálem

vypudili Zlatonoše mimo přírodní úroveň. Bylo to kouzlo tak mocné, že i dlouhé roky po rituálu působili Bohové jen jako stíny sebe sama.

Rudá barva krve, šedá barva popela, přeložil F.Mňákvel

Narazil jsem na zmínku o jistém Ytrakovi, temném bohu, ovládajícím goblínní dominium v Nekonečných horách. Jeho fyzická podoba je prý znetvořená, obludné skřetí tělo ještě více hyzdí atypicky nevyvinuté nohy a ruce... Pochybuji o tom, že tento lokální temný bůh by mohl být stejnou entitou jako všemocný Běs z dob korullů, ale přeci jen, ta shoda jmen je více než podivná...

Chezim Mňákvel

A on řekl: „Jděte, vybojujte pro sebe země s oblohou, které vám právem tradice náležejí. Tak jako vy, i já jsem synem kamene. A já vám slibuji, že svět, který nám měkci uzmuli, získali zpět.“ Cítil jsem slzy dojetí...

Rangur, starý trpaslík o jednom z Ytrakových proslovů

V dobách Živlových válek se svět zmítal v chaosu, nikdo si nedokázal podrobit ostatní. Až jsem přivedl na svět Život. Život, který mi umožní ovládnout Asterion od nejhlubších pater podzemí až po nejvyšší vrcholky hor. Byl jsem to já, kdo anomálii jménem Život stvořil. A je proto správné, že, na konci všeho, to budu já, kdo ji jednou provždy zahubí.

Ytrak, Pán Asterionu

DOSLOV

Dlouho jsem studoval dědečkovy zápisky, intenzivně jsem se zabýval korullskou kulturou, jejich mytologií. Osobně jsem navštívil několik míst, úzce spjatých s jejich výjimečně krutou, ale zároveň zajímavou, historií.

Můj děd ve skutečnou existenci Běsů nevěřil. Měl za to, že jsou a byli pouze legendami. Já mám na věc jiný názor. Po tom, co jsem viděl, jsem si jist, že Běsové existovali. A s hrůzou pomýšlím, že někde možná stále existují, snad spoutáni mocnými kouzly. Podle toho, co se dá z mých zdrojů vyčíst, totiž nikdy nelze Běsa zcela zabít. Vždy existuje způsob, jak by se děsivý přízrak minulosti mohl vrátit. A čím méně si pamatujeme, čím méně toho o nich víme, tím je nebezpečí opětovného vzestupu Běsů akutnější...

Chezim Mňákvel, archeolog

Opičí Bongorongo, osmiruký a čtyřnohý planoucí Whurmhášť, ledový Akcharášť, temný a nezřetelný Hašter, červovitý, hnisající Neithur, šelmovitý, věčně zakrvácený Hur, jako skála mohutná Chmunkwa, stromu podobný, napůl sežehlý Desrášť, podobu děsivého hlavonožce nosící Ajkuwata, obludná ústa rozevírající Sarášť, řinčící garenový titán Khandur, éterický Ragrášť, podzemní šelma s tisícem očí, Giy, hadí Ogorwa, štíří Tzizwram a lstivý Ytrak... já je cítím. Silí. Někteří se již pokusili osvobodit, ale to byl jen začátek. Brzy se probudí všichni...

Kylla, Slepá bohyně

Text: David „Seth“ Rozsival

Ilustrace: Zdeněk „Vomi“ Vomáčka

Článek se poprvé objevil v Dechu draka 06/2010